

Duplázás, fegyverrelővétel

Ha valaki megtanulta jól elsütni a fegyverét és a célzással sincs semmi gondja, valamint rohanó életünkben még van annyi energiája, hogy türelmes legyen, az bátran belevághat a pontlövészetbe. Sok gyakorlással jó eredményeket lehet elérni ezzel a három dologgal.

A szituációs lövészethez még jó néhány dolgot kell elsajátítania annak, aki a sportágba „vágja a fejszékjét”. (Á, ezt a vagdalkozást inkább hagyjuk!)

A pontlövő alapokon túl menően el kell sajátítanunk egy érdekes lövésiformát a duplázást. (A sok egymás utáni dupla lövést van, aki nemes egyszerűséggel csak „locsolásnak” nevezi!)

A „száraz” gyakorlás nagyon sokat segít, de van egy dolog amit „szárazon” nem lehet gyakorolni csak lövéssel ez a duplázás.

A dupla lövés értelmezése igen egyszerű – két egymást gyorsan követő lövés.

Tehát egy célra gyorsan lövünk kétőt, ami abból áll, hogy gyorsan kétszer sütjük el a fegyverünk.

Ezt azért hangsúlyozom ennyire, mert a gyorsaság általában rángatáshoz vezet. Ha rángatunk akkor a találat nem oda megy ahova terveztük.

A gyorsaság jelen esetben nem kapkodást jelent, így amit tennünk kell, az az, hogy az elsütőbillentyűt kétszer egymás után gyorsan, DE folyamatosan húzzuk el. Ha ez kapkodva, rángatósan történik, akkor kereshetjük az egyik vagy mindkét találatunk helyét a céltáblán sikertelenül.

Persze ha csak az elsütésen múlna a jó duplázás, akkor igen könnyű dolgunk lenne. Ez pedig nem olyan könnyű dolog, hiszen az első elsütéskor (lövészkor) rakoncátlanokodni kezd a fegyverünk (rúg). Nos, ezt az akadályt is le kell küzdenünk, mert amíg az első lövés után a fegyverünk csöve az „égnék” mered, addig hiába sütünk el a második lövést, ez a céltáblára nézve eredménytelen lenne. Azért nem olyan forró ez a „kása”.

Az emberek kezében többek között izom is van, és jelen esetben ez gondoskodik arról, hogy a fegyver lövés után vissza térjen helytel-közzel ugyanabba a pozícióba, ahonnan lövészkor elindult, tehát visszatér a célra, ha helyesen fogjuk a fegyvert. Ez a visszatérés, célra állás ideje egyénekenként változó, így sok minden befolyásolja például: a lövő fizikai erőnléte is ezek közé tartozik. Ezen edzéssel lehet változtatni (főleg az erősödés irányába). Persze a fegyveren is sok múlik, meg az alkalmazott lőszeren is. Mindenki magának kell, hogy kiválassza a legoptimálisabbat. Természetesen figyelembe véve a szabálykönyv erre vonatkozó pontjait, mert például hiába megy valakinek szédítően jól egy .22-es pisztollyal a duplázás, ha a 9-es para a minimum kaliber.

Miért is van szükség a dupla lövésre? Időspórolás miatt. Általában két lövést értékelnek céltáblánként az I.P.S.C.-ben. (Van esetenként eltérés.)

Minél hamarabb benne van a lapban az a két lyuk, annál hamarabb lehet löni

tovább a következőket.

A folyamat a következő:

Lőlap megcélzása – elsütés – fegyver elmozdulás felfelé – visszatérés – elsütés.

A két lövés közti idő természetesen távolságtól is függ, már ha a találat is szerepet játszik ebben a történetben. És, mint tudjuk, az idő mellett a találaté a főszerep.

Nehéz dolog időt mondani a duplázásra, mert nem mindegy a kategória sem (nyílt vagy standard), pedig, gondolom, többeket már érdekelne ez is. Todd Jarrett-től (1996., I.P.S.C.-világbajnok) megkérdeztem, hogy mi a jó dupla ideje. Ő 0,15 század másodpercet tart jó duplának (két lövés közti idő) úgy 15 méter távolságból és nem tett különbséget nyílt vagy standard kategória között. Hozzátette még, hogy ismer gyorsabb ujjú lövőket is.

Ebből azért talán érezhető, hogy jól meg kell markolni azt a fegyvert.

De hol is van kezdetben a fegyver? Tokban!

A fegyvert normális helyzetben fegyvertokban hordják. Tehát nem kéz-

ben van. A szituációs lövészetben általában ugyanaz az eljárás. Tekintve, hogy az életben előforduló esetekhez közelítő szituációkat kell megoldani a pályákon. (Legalább is az alapelvek ezek voltak.) Tehát ha a fegyver tokban helyezkedik el, akkor ahhoz, hogy eredményesen használni tudjuk, elő kell onnan venni. Mégpedig az időtényező miatt gyorsan kell ezt cselekedni. Ez a fegyvertok természetesen a versenyzőn van elhelyezve (erről egy előző cikkben részletesen írtam), valamint a tartalék táruk is, amelyeket magával visz a verseny folyamán.

A fegyver elővételének mozzanatait egy fotósorozatban mutatom be, remélem, így egyértelműbb lesz, mint zavaros mondatszerkesztésekbe bonyolódni a képszerűség illúzióját kergetve.

Sok versenyfeladat természetes álló testtartásból indul.

(1. sz. kép) Az állásunk egy szűk vállszélességű terpeszállás legyen (nem kell nagyozolni), amelynél a lövő kéz felőli lábunk egy fél lábfejnyit hátrább helyezkedjen el, mint a másik. (Ez a képen nem is látszik.) A súlypontunk a lábujjak felé tendáljon. Térdek nyújtva, vagy kissé hajlítva, kerülni a feszítettséget. Karok a test mellett lógnak, természetes tartásban. A bíró vezényel „Tölts!” és „Készülj fel!”, ez azt jelenti,

hogy csőre tölthetjük a fegyvert, és bebiztosítás után a tokba tesszük. Amikor a vezényszavak közül a feladat végrehajtásának kezdetéig az utolsó „stand-by” (vezényszó) elhangzik, utána már nem lehet mozogni. Mozdulatlanul kell várni (általában) az óra sípjelét, amire indulhat a végrehajtás, most a fegyver elővétele.

(2. sz. kép) Az óra jelére (ami általában egy rövid, éles sípjel) mozdulhat meg a kezünk, mégpedig, mivel páros szervről van szó, mind a kettőt egyszerre célszerű mozdítani. A lövő kéz „rácsap” a markolatra és stabilan, hézagmentesen megmarkolja. A segítő kéz közel ugyanebben a magasságban van a másik oldalon.

(3. sz. kép) A fegyvert kiemeljük a tok rögzítéséből a cél felé. A mellkas előtt ér össze a két kéz, és stabil kétkezes fogássá egyesül. A fegyvert a célra

irányítás közben biztosíthatjuk ki.

(4. sz. kép) A karjaink kinyújtása (kellő mértékig) közben célunk, ha szükség van rá, és a fegyver kikerkezésekor rángatás nélkül, folyamatosan terhelve az elsütőbillentyűt, sütjük el a fegyvert.

A fegyverelővétel meghatározza az egész feladat végrehajtását. Ha rosszul fogok rá, vagy valami nem úgy jön össze, ahogy kellene, az elővételkor sajnos teljesen összedöntheti, összezavarhatja az előre precízen kigondolt, eltervezett feladat végrehajtását. Ezért ezt rengeteget kell gyakorolni. Szerencsére ezt a mozdulatsort üresen is kiválóan be lehet gyakorolni. De, mint az előzőekben is írtam, lőni is kell, mert anélkül vajmi keveset ér a gyakorlás.

Glicza Csaba

